

BÀI II.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(ttbg)*

6.

Sài Gòn, Chủ nhật ngày 7/4/1968

Đáp chuyến bay về Sài Gòn lúc 12:30 trưa, (sau gần hai tháng ra Nha Trang dưỡng căn bệnh phổi), Vũ đi đón rồi đưa nhau lên phố kiếm cái ăn.

Trong quán cơm, tôi thấy mệt nên chỉ ngồi ngắm Vũ và nghe chuyện Vũ. Vũ kể rằng mấy anh bạn Vũ có đọc lén lá thư tôi gửi cho Vũ hôm ở Nha Trang, khen nét chữ thật đẹp và nói rằng Vũ được tình yêu nhiều quá.

Xong cười mỉm:

“Anh cứ ngỡ bé đã quên anh luôn! Không ngờ nhận được điện tín bé, anh mừng quá.”

Vũ cũng tỏ bày ý muốn có tôi như một người vợ chính thức bởi “*Anh sợ rằng sẽ mất hẳn em một ngày nào đó thôi.*”

□

Sài Gòn, thứ Ba ngày 9/4/1968

Vũ đến nhà, khuôn mặt thật vui, nói ngay với tôi:

“Anh yêu bé thiết tha và chờ Mẹ về để xin hỏi cưới.”

Tôi lắc đầu.

Vũ hỏi:

“Sao bé lại lắc đầu? Bé không yêu anh sao?”

Tôi gật:

“Em yêu Vũ nhưng *chưa muốn làm vợ Vũ.*”

Vũ ngẩn ra, nét buồn tỏ lộ, nhưng cố giấu đi trong thế ngồi im lặng. Chính điều này đã khiến trái tim tôi bỗng rung lên những điệu nhạc kỳ lạ.

Thật lâu, Vũ nói, giọng chậm rãi:

“Có bao giờ bé nghĩ rằng anh sẽ chết như anh Chàng?”

Trái tim tôi thắt lại đau đớn.

Vũ cười xòa:

“Nhìn mặt bé tái đi thế kia, anh biết rằng bé *cũng có yêu anh!* Không! Anh không chết như anh Chàng đâu! Trong tim bé đã có cái chết của anh Chàng là hình ảnh đẹp nhất, anh có chết cũng bằng thừa thôi. Anh phải sống để giữ bé chứ!”

Câu nói lại cũng khiến lòng tôi rung động mãnh liệt, nhưng vẫn im lìm, không tỏ bày lời nào cho Vũ biết.

□

Sàigòn, thứ Sáu ngày 12/4/1968

Từ đài truyền hình hay ra chương trình thâu của ban đại hòa tấu trường Nhạc bị hoãn, tôi bỏ cả hai lớp Sử Địa buổi chiều, đạp xe lam xuống Hóc Môn thăm Vũ, đem theo trong giỏ ít bánh trái vừa mua ở chợ Trương Minh Giảng với cái tâm trạng vui thú kỳ lạ của người con gái lần đầu đi thăm người yêu đóng đồn xa.

Tôi mặc *jean* xanh, áo *pull* trắng, tóc ngắn ngang vai, dáng dấp mảnh mai nhỏ bé, đi cạnh Vũ cao lớn nghênh ngang với áo hoa rùng và màu mũ đỏ.

Trong một cái quán nhỏ của thị xã, Vũ nói:

“Hôm nào Mẹ về, anh đưa ông cụ xuống nhà nhé?”

Tôi lắc đầu:

“Không! Chắc chắn là em sẽ từ chối vì em yêu Vũ nhưng *thật chẳng muốn làm vợ Vũ.*”

Vũ hỏi:

“Tại sao vậy? Có phải vì anh nghèo?”

Tôi bật đáp:

“Không đâu! Em cũng không biết tại sao, chỉ thấy rằng mình *chưa sẵn sàng để làm vợ Vũ.*”

Vũ đưa tôi về trại, một căn phòng nhỏ trong khu sĩ quan, rồi đi lên văn phòng cơ quan.

Lúc trở lại độ một giờ đồng hồ sau, Vũ trông có nét bực bội, ôm đầu tôi trong hai tay mà nói:

“Chịu làm vợ anh đi! Anh sẽ xin cưới em rồi đổi đi xa. Nơi đây làm anh chán ngán quá!”

Vũ kể rằng có một phái đoàn thanh tra từ bộ Tổng Tham Mưu đến vùng này và Vũ có bổn phận phải thuyết trình gì đó. Vũ khẩn cầu tôi ở lại đợi anh về và tiếp:

“Anh sẽ cố xong sớm. Nếu trong lúc tiếp phái đoàn mà có gì bực bội, trở về đây thấy bé, anh sẽ quên hết. Anh biết là anh không có quyền gì với bé nên năn nỉ vậy.”

Rồi cứ thế, Vũ lên văn phòng và trở xuống trại bất kỳ lúc nào có thể.

Lúc 11 giờ trưa, Vũ nài nỉ tôi ở lại thêm chốc nữa đợi anh về. Còn lại một mình, tôi nghe dậy lên giữa hồn một tình cảm rất lạ... Nên, úp cuốn sách vào mặt, tôi ngủ quên đi trong những tưởng tượng riêng.

Vũ trở lại lúc nào không hay, mở mắt đã thấy Vũ ngồi bên cạnh, quyển sách được gỡ ra khỏi mặt. Giọng Vũ dịu dàng:

“Bé có mệt không?”

Tôi gật đầu, nghe tha thiết dậy lên giữa hồn tình yêu cho Vũ. (Đồng thời tự hỏi, liệu người đàn ông nào sau này làm chồng tôi có được dịu dàng ân cần như Vũ? Lạ một điều, sao lại *chẳng hề nghĩ* Vũ sẽ là chồng tôi nên mới có câu tự hỏi kia.)

Nhiều lần Vũ vỗ về nhỏ nhẹ:

“Anh muốn bé làm vợ anh để không bao giờ còn lo sợ phải mất. Khi bé có gì buồn, tự khắc có anh chia sẻ. Chịu làm vợ anh đi!”

Nhiều lần tôi chỉ lắc đầu cười.

Có một lần, khi nhìn cái lắc đầu của tôi, ánh mắt Vũ rĩ xuống, trông buồn bã hẳn:

“Anh biết rằng không thể nào giữ được em. Em ngây thơ bé bỏng quá, nhưng ở em vẫn là một cái gì anh không bao giờ có thể với tới.”

Lòng tôi rung động dạt dào theo câu nói ấy.

Tôi hỏi:

“Sao vậy? Em đang ở đây mà?”

Vũ đáp:

“Đúng là em đang ở đây nhưng trái tim và đầu óc em ở tận đâu đâu”.

Ôm đầu tôi trong hai bàn tay rồi nhìn sâu vào mắt, Vũ đưa ra nhận xét:

“Em có đôi mắt kỳ lạ quá. Nó cứ như thật xa xôi thăm thẳm mà nhiều lúc ngời nhìn em, *anh tưởng như em không hề biết có anh đang hiện diện.*”

Tôi níu bàn tay Vũ, xiết chặt:

“Đừng nghĩ vậy. Nghĩ vậy hóa ra em là con người tàn nhẫn lắm sao?”

Vũ lắc đầu, nghiêm trang:

“Không, em không tàn nhẫn, nhưng em đã là như vậy, hững hờ, lãng đãng, chứ không là tàn nhẫn.”

*

**

Ba giờ chiều trước khi đưa tôi về Sài Gòn, Vũ dừng xe nơi một cái quán lá bên đường. Và cười bảo:

“Mỗi lần ăn phở là anh lại nhớ hai điều về bé: *bỏ tương đổ vào cho đẹp mắt ăn mới ngon và nêm thật nhiều giá sống.* Anh đi ăn với

tại bạn, thường bảo chúng nó làm vậy. Có đứa mĩa mai: *‘Lúc này mày nghệ sĩ quá! Phải là đẹp mới ăn ngon sao?’*”

Tôi kinh ngạc đến cảm động không ngờ rằng Vũ nhớ rõ từng ý thích của tôi đến vậy.

□

Sàigòn, thứ Tư 17/4/1968

Trón lớp Hòa Âm 4 giờ ở trường Nhạc, tôi đạp xe đò xuống Hồ Môn. Vũ bạn đi hành quân từ đêm qua, khi tôi đến thì Vũ cũng vừa về tới. Lục tìm trong sắc tôi thấy có lá thư đang viết dở cho anh Thùy, Vũ đọc, rồi ngồi yên, về xa cách, trên tay ôm cây đàn *guitare*.

Tôi cũng yên lặng cúi đầu đọc sách.

Thật lâu, Vũ bỏ đàn, chồm người ôm tôi vào ngực, giọng tha thiết:

“Em ngây thơ quá! Không thể nào giận cô bé! Lúc này anh chỉ mơ ước được cưới em làm vợ thôi.”

Và mỉm cười nói thêm:

“... dù cũng biết là *nếu làm chồng em, anh sẽ rất khổ theo cái tánh hững hờ xa xôi của cô bé!*”

Tôi cũng cười:

“Vậy thì bỏ ý định cưới em đi!”

Vũ lắc đầu mạnh mẽ:

“Không bỏ được. Lỡ yêu em quá mất rồi!”

□

Sàigòn, thứ Hai 22/4/1968

Đêm nay gió nhiều. Nghe băng khuâng xúc cảm khi nhớ đến Vũ. *“Vũ cũng có thể chết như anh Chàng!”* Chỉ thoát nghĩ điều này, trái tim tôi đã nghe nhói đau ghê gớm.

Buổi tối thao thức đến không ngủ được, tôi tự hỏi *“Yêu Vũ đến thế sao?”* 10 tháng 9 ngày rồi kể từ buổi đầu gặp gỡ, tôi cũng không ngờ Vũ chi phối được tâm tư tôi nhiều như vậy.

Vũ yêu tôi thật, tôi nhận biết rất rõ tình yêu của Vũ trong từng lần gặp gỡ. Kể từ cái đêm *“bất cóc”* kinh hoàng vài tháng trước, Vũ không bao giờ còn tỏ ra chút nào –dù bằng hành động hay lời nói— cái ý muốn xúc phạm thân xác và tâm hồn tôi. Anh nâng niu tôi như với một cành hoa mỏng mảnh; tôn trọng và yêu chiều tôi với một mức độ vượt quá bình thường. Vũ thích ôm ghì tôi, hôn lên đôi môi tôi những nụ hôn vũ bão, (Vũ hay nói: *“Cô bé chẳng biết cách hôn anh gì cả!*) nhưng cứ hễ thấy mình *“bắt đầu quờ quạng”* (chữ của Vũ hay thú nhận) là vội buông tôi ra ngay.

Vũ vẫn nói:

“Ở bé có cái gì kỳ lạ lắm mà mới chỉ thoáng qua tư tưởng bậy bạ là anh đã tự thấy mình dơ bẩn không xứng đáng với bé. Cái dáng bé mỏng manh quá, đôi mắt ngây thơ lại ánh nét buồn đến khờ dại khiến anh luôn luôn xúc động, nên không hề dám có trong đầu ý nghĩ vẩn vơ.”

[Những lời này, phải mấy chục năm sau, tôi mới hiểu rõ *từng chút một chiều sâu tôn trọng* của Vũ. Còn dạo ấy lại thấy đó chỉ là *điều bình thường*. Chính cái ý nghĩ “*Vũ không tôn trọng tôi*” mới là điều “*không bình thường chút nào*” và hẳn sẽ làm tôi ngạc nhiên lắm!]

[]

Sàigòn, thứ Ba 23/4/1968

Con đường từ Sàigòn xuống Hóc Môn thật hắt hiu buồn tẻ. Nếu xa Vũ rồi, chắc không bao giờ tôi muốn đi lại trên con đường này lấy một lần đâu!

Vũ bận đi hành quân và những người lính trông thật đáng ghét, nên tôi bực tức bước qua văn phòng làm việc của một người thanh niên, ngồi chờ Vũ.

Vũ trở về lúc 12 giờ trưa, trên mặt thấy có chút gì phiền giận khi nhìn thấy tôi ngồi tại đây.

Và trong căn phòng của Vũ, chúng tôi cũng không giấu nổi tức bực về nhau. Tôi vừa nghe chán nản cũng lại vừa dấy lên tình yêu cho Vũ khi nhận biết nét trầm ngâm chịu đựng hiện rõ trên mặt Vũ.

Nên dịu lại, cả hai cùng làm hòa...

Vậy mà trong một góc nhỏ của tâm tư, tôi vẫn chỉ nghe mơ hồ xa cách.

Vũ bảo tôi còn trẻ con, chưa biết làm người lớn!

[]

Sàigòn, thứ Năm 25/4/1968

Mới xa nhau một ngày mà chúng tôi đã thật mừng rỡ khi lại thấy nhau. Ôi! Nếu cuộc đời chỉ trôi qua những lúc êm ái thế này thì thật không có gì để phải buồn phiền cả!

Vũ nói:

“*Vợ tôi khờ khạo quá, làm sao đành bỏ cho nổi?*”

Lại bảo, muốn tôi làm vợ Vũ, rồi nếu sinh con sẽ lấy chữ lót của tên hai người mà đặt tên cho con. Con trai tên Minh, con gái tên Lệ Thu. Tôi không chịu, bảo rằng con trai tên Đại Bằng, con gái tên Se Sẻ. Rồi nếu có lỡ xa nhau cũng mong Vũ nhớ kỷ niệm ngày hôm nay để đặt tên cho con anh như thế.

Vũ lắc đầu quày quật:

“*Không! Không! Anh chỉ cưới bé làm vợ thôi!*”

Vũ cũng kể cho tôi nghe -lần đầu- rất rõ về gia đình Vũ: mẹ mất sớm, cha lấy vợ hai; có một người chị làm giáo sư, một cô em (tên Mai) du học bên Tây và một cậu em (tên Huy) đang là phi công.

Những điều kể đơn giản dễ thương đã khiến trái tim tôi rung động hơn bất cứ điều gì khác.

Giọng Vũ bình thản:

“Lúc thằng Huy mới biết lật thì Mẹ qua đời. Bà bõ già giữ nó. Một thời gian, cũng đến hơn một tháng, hễ chiều tối là thấy nó cứ chồm chồm ra ngoài cửa sổ, lát sau lại nằm yên không chịu ăn chịu bú. Bà bõ biết là Mẹ có về. Bà bèn khấn vái: Xin để yên cho nó lớn, đừng làm nó nhớ thương mà bỏ ăn rồi gầy mòn đi. Từ đó không thấy nó chồm ra ngoài cửa sổ nữa.”

Câu chuyện chỉ vậy mà khiến tôi cảm động thật nhiều. Tự dung thấy thương Vũ đến dường muốn ngợp. Nhưng lại nói với Vũ:

“Sao em thấy sợ gia đình Vũ quá!”

Vũ vuốt tóc tôi:

“Em bé của anh! Anh không để cho ai khiến vợ anh phải sợ hãi đâu!”

Bữa nay, thật sự lần đầu tôi mới chớm thấy loé lên trong hồn cái ý nghĩ *muốn nhận lời làm vợ Vũ* một ngày nào đó. Cũng chẳng biết tại sao như vậy?

Vũ cứ kêu “*vợ anh!*” và bắt “*dạ*”, nói rằng làm thế cho quen vì “*cô bé bước bình cứng đầu lắm!*”

Rồi Vũ kể một lần nằm cạnh một cô vũ nữ tên Hạnh làm ở vũ trường Olympia, Vũ say và cứ gọi cô ấy là *Thu Vân!*

Vũ nói thật nhiều về tình yêu trong lòng dành cho tôi, những lời tôi đã quen nghe, nhưng cũng thật thấy mới mẻ mỗi lần nghe lại.

Và Vũ bày tỏ:

“Bé thật là khờ dại và chính sự khờ dại này đã làm cho anh mê mệt. Nơi bé có rất nhiều điểm anh khó lòng tìm thấy ở những người con gái khác. Bé được sinh ra trong một gia đình rất đàng hoàng vậy mà bản thân bé lại thật phóng khoáng nghệ sĩ. Bé yêu và chấp nhận anh --một tên Trung úy quèn, không địa vị tiền bạc-- mà không cần tính toán cân nhắc. Chưa bao giờ anh nghe bé thắc mắc anh là ai, gia cảnh thế nào? *Trước sau trong mắt bé vẫn chỉ là anh của lần gặp thứ nhất ở Ngã Ba Cát Lái*. Chính vì sự khờ dại và trong sáng của bé đã khiến anh yêu bé ghê gớm và chỉ mong được làm chồng để bảo bọc cái khờ dại đó. Bé thấy, yêu em điên cuồng mà kể từ sau ‘*cái lần kia*’, anh không hề dám mang tư tưởng làm hoen ố xác thân em. Bé rất bước bình nhưng với tình yêu rộng lớn mà anh gạt bỏ hết cho bé, bé có biết không, cô bé của anh?”

Ôm khuôn mặt tôi, nhìn sâu vào đôi mắt, Vũ thở dài:

“Bé hư lắm, suy nghĩ nhiều quá. Bé có biết đôi mắt bé kỳ lạ lắm không? Thật đẹp, thật buồn và cũng thật là khờ dại. Sau này nếu được làm chồng em, có lẽ chỉ cần nhìn vào mắt em mà anh không nỡ bỏ bé một mình ở nhà để đi chơi riêng, hay không nỡ la mắng bé đâu.”

Rồi Vũ vỗ về:

“Em nên để tâm hồn thư thái, đừng buồn gì nữa vì từ nay đã có anh, hãy để anh gánh hết mọi nỗi buồn cho em.”

Tôi úp mặt vào ngực Vũ, nghe vòng tay Vũ thật chắc sau lưng.
Tôi nói nhỏ với mình nhiều hơn với Vũ:
“Vũ ráng đợi cho em xong đại học và lấy xong cái bằng trung cấp trường Nhạc, có công ăn việc làm đàng hoàng, sẽ là vợ Vũ!”
Vũ hỏi:
“Có phải bé vừa nói sẽ bằng lòng làm vợ anh?”
Tôi cười không đáp, trái tim dậy lên cho Vũ một niềm tin yêu rộng lớn.
Vũ lặp lại câu hỏi.
Bấy giờ tôi mới nói rõ câu nói của mình.
Vũ bật la:
“Cám ơn em. Cám ơn bé đã chấp nhận một kẻ nghèo không xứng đáng như anh vào trong cuộc đời em!”

*

* *

3 giờ chiều, Vũ đưa tôi về. Chúng tôi bị mưa trên đường đi. Ghé vào nấp nơi một cái quán bên đường, Vũ nhìn tôi, cười thú vị, xong rút cái *mouchoir* lau mặt lau tóc tôi, rồi đội lên đầu tôi cái nón hoa rùng bẻ ngược.

[Đó là *lần cuối cùng* tôi xuống Hóc Môn thăm Vũ, *buổi cuối cùng* chúng tôi còn được ghì xiết trong vòng tay nhau.

Mấy chục năm sau nhìn lại buổi ấy, tôi thấy giống hết hình ảnh một ngọn đèn sắp tắt bùng lên làn ánh sáng cuối rất đẹp. Cái ánh sáng này biểu tượng bằng nỗi MUỐN thực sự làm vợ Vũ. Đó cũng là buổi thứ nhất tôi *nói ra bằng miệng* cho Vũ hay tấm lòng mình.

Sau này, trải qua nhiều mối tình, *tôi đều luôn bắt gặp lại cái kinh nghiệm đau thương như trong mối tình với Vũ*. Nghĩa là ***khi tôi bắt đầu yêu người tình với một ước muốn kết hợp cao nhất thì cũng chính là lúc tôi mất họ cách này cách khác....***

Mấy chục năm trời không biết tại sao có tình trạng khắc nghiệt đó? Phải đến bây giờ mới nghĩ rằng trong đời tôi quả là CÓ THẬT một “Con-Người-Định-Mệnh”, nếu dựa vào lời nói của cô bạn. Nhân vật vắng-mặt-hiện-diện rất yêu thương tôi, nhưng bởi vì yêu tôi quá mà bao giờ cũng chỉ chực chờ để đẩy từng người đàn ông của tôi đi xa khỏi đời tôi.]

[]

(Xem tiếp bài 12-
TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 7).

[]